

Eendentak aan maximum

Pieter Drost verdubbelde in 2011 zijn eendenstapel met een 'halve' stal

In zijn zoektocht naar een extra tak begon Pieter Drost in Zeewolde in 2003 met eenden. Vorig jaar verdubbelde hij de eendenstapel naar 24.000 eenden. Daarmee benutte hij de maximale ruimte voor deze neventak op het bedrijf. „Drie keer zo groot worden zat er helaas niet in”, zegt Drost.

Flevoland

Zijn vijf dagen oud, de 12.000 jonge eendjes in de stal bij Pieter (38) en Anke (38) Drost in Zeewolde. Nieuwsgierig komen ze op Drost en zijn kinderen Lieke (7) en Jan (5) af stappen. Het is een mooi gezicht, al die gele eendjes in hun donsvoren in de nieuwe, ruime stal.

Op 1 mei 2011 werd de nieuwe stal in gebruik genomen. Daarvoor hield Drost 12.000 eenden in één stal, die daar als jong kuiken in kwamen en afgeleverd werden na 6,5 week. Nu houdt hij 24.000 eenden in twee groepen, met een leeftijdssverschil van 4 weken. 12.000 jonge kuikens komen in de nieuwe stal, na 2,5 week gaan ze over naar de naastgelegen oudste, grotere stal. Daar verblijven ze dan nog 4 weken tot ze slachtrijp zijn. Daarna wordt de stal weer schoon gemaakt voor de volgende groep. Die volgende groep heeft er ondertussen al weer 2,5 week in de nieuwe stal op zitten.

Het werken in de twee groepen bevalt Drost prima. „Normaal moest je de hele stal verwarmen voor de jonge eenden, nu besparen we twee derde op de stookkosten omdat de nieuwe stal de helft kleiner is en ook wat lager.” Drost stookt alleen in de eerste week, beginnend bij 34 graden. Elke dag gaat er 1,5 graden af, na een week zitten ze op 20 graden. „Met de ventilatie kan ik het dan meestal wel zo sturen dat de kachels niet meer aan hoeven”, aldus Drost.

Pieter Drost nam in 2004 het ouderlijke bedrijf over. Hoofdtak is 55 hectare akkerbouw, met consumptieaardappelen, suikerbieten, uien en tarwe. Aan de achterkant van zijn kavels grenst Drost aan het voormalige Oostvaarderswoldgebied. Met de neventak eenden startte hij in 2003.

Drost levert zijn pekingeenden aan slachterij Tomassen in Ermelo. In overleg met de slachterij besloot Drost vorig jaar zijn bedrijf uit te breiden. „We hebben nog nooit een slecht koppelt gehad, de resultaten zijn goed, met het gewicht zitten we altijd ruim boven de 3 kilo”, vertelt Drost. „De

slachterij heeft liever een ervaren eendenhouder die uitgebreid, dan iemand die er nieuw mee begint.”

Eigenlijk wilde Drost drie keer zo groot worden, maar dat plan kreeg hij er bij gemeente Zeewolde niet door. Voor een neventak intensieve veehouderij mag het bouwvlak niet groter zijn dan 2500 vierkante meter. Drie keer groter worden in de eenden vroeg echter een groter bouwvlak, waar Drost wel al een plan voor had.

„In het Oostvaarderswoldgebied kwam een bedrijf vrij met de bestemming intensief, die bestemming had ik graag op mijn bedrijf overgenomen”, legt Drost uit. „Maar daar werkte de gemeente niet aan mee. Ook bij de bank zou drie maal groter worden een moeilijk verhaal worden. We zijn nu verdubbeld en daar zijn we hartstikke tevreden mee.”

Eén van de redenen van Drost om te kiezen voor het houden van eenden was dat hij deze tak zonder personeel kan rondzetten. Ook nu, na de verdubbeling, kan hij het werk in de eendenstal goed en flexibel blijven combineren met het akkerbouwbedrijf. Onder andere door het stro in de stal op een efficiëntere manier te hakselen. Drost: „De eenden krijgen iedere dag vers stro. Voorheen was ik daar iedere dag een uur mee kwijt, omdat de rails van de strohakselaar niet door de hele stal gingen. Nu is de leiding 'eindeloos', in een grote cirkel gemaakt. Binnen een uur zijn nu twee stallen van vers stro voorzien.”

Voordeel van het houden van de eenden is de kringloop die is ontstaan op het bedrijf. Drost heeft eigen mest voor zijn akkerbouwbedrijf en het stro wordt gebruikt bij de eenden. „Met de verdubbeling van de eenden is er wel meer mest, maar dat rak ik in de omgeving makkelijk kwijt. Wij moeten het hebben van het zo laag mogelijk houden van de kosten, daar moeten we de plus in halen.”

NATUURLIJK GEDRAG

De eendensector scoort goed in dierenwelzijn. „De dieren hebben ruimte, kunnen zich tot het moment van afleveren vrij door de stal bewegen. Ze krijgen elke dag vers stro en kunnen zo hun natuurlijk gedrag vertonen”, zegt Drost.

„Onderzoek heeft uitgewezen dat ze zich in vers stro net zo gedragen als in water. Ze kunnen zich poetsen, schoonmaken en het zorgt voor een stukje afleiding. Met het stro blijft het ook netjes in de stal. Bovendien zijn eenden nooit ziek, er komen geen medicijnen aan te pas. En het zijn prettige

Zorgen om erfpacht

Pieter Drost heeft een veertigjarig erfpachtbedrijf in Zeewolde. Omdat hij met zijn bedrijf tegen het voormalige Oostvaarderswoldgebied aanzit, heeft Drost de grond niet aan kunnen kopen in de perioden dat het Rijkswaasgebied- en ontwikkelingsbedrijf (RVOB) erfpachtgrond te koop aanbod. „Aankopen is wel wat wij willen”, zegt Drost. „Omdat dit strategische gronden zijn, wil het RVOB niet verkopen. Het Oostvaarderswold gaat niet door, maar wij als naastgelegen bedrijf zitten met de gebakken peren omdat we nooit de kans hebben gehad om erfpachtgrond aan te kopen.”

Voor zo'n 20 erfpachters op strategische gronden - die boeren bij Lelystad Airport, op grond die was gereserveerd voor de Zuiderzeelijn of rond het Oostvaarderswold - beklijkt een juridisch adviseur of er schade is te verhalen op het RVOB vanwege het niet aan kunnen kopen van grond. „Als je niets doet, weet je zeker dat er niets gebeurt”, vindt Drost, die hoop houdt dat hij ooit nog eens de grond aan kan kopen. Het erfpachtcontract van Drost loopt af in 2023. „Nog elf jaar dus, maar de andere erfpachters en ik maken zich wel zorgen”, zegt Drost. „Want wat is nog de waarde van het recht van erfpacht, met de nieuwe voorwaarden en de hoogte van de canon die nu in de nieuwe contracten zijn opgenomen? Voor je gevoel niks meer.”

beesten om mee te werken, ze zijn nieuwsgierig en komen zo naar je toe.”

Enige nadeel van het binnen houden van de dieren is dat niemand ziet hoe de omstandigheden zijn voor de eenden. „Mensen hebben geen idee hoe het hier aan toe gaat”, aldus Drost. „Voor de pr zou het mooi zijn als je mensen kan ontvangen, maar vanwege het risico op dierziekten doe ik dat zeker niet.” Dat het beter zou zijn om de eenden in open water te houden, zoals dierenorganisaties willen, vindt Drost niet. „Daar zit je niet op te wachten. Het risico op ziekten is dan groot, dan moet je met medicijnen gaan beginnen.”

Diervriendelijk én duurzaam zijn volgens de eendenhouder de sterke punten van de vleeseendhouderij in Nederland. „Daarmee zouden we de eend meer op de kaart kunnen zetten, maar de sector is klein. We hebben een klein budget voor pr, dat is het nadeel van een kleine sector. Het zou mooi zijn als meer mensen naar de echte slagder en de poelster zouden gaan, daar vind je een goed stuk eendenvlees.”

ANNE-MARIE ROPS

Pieter Drost met zijn kinderen Lieke en Jan tussen de jonge eendjes in de nieuwe stal.

Foto: Studio Kastermans